

Kázání 5. neděle postní

Evangelium Jan 11,1-45

Dnes je 5. neděle postní a opět jsem našel něco ze starších zásob, takže znovu kázání, které navazuje na nemoc a uzdravení, ale je to náhoda.

Pamatuji si, že před několika lety jsem byl v nemocnici se svátostí. U lůžka na jednotce intenzivní péče seděli manželé, a když mne uviděli, začali plakat a říkali: „Pane faráři, prosíme, modlete se, ať se nám naše dceruška vrátí“. V té chvíli přišel doktor a říkal: „Musíme čekat, já jsem udělal vše“.

Dnešní evangelium připomíná příběh Lazara. Ježíš měl Lazara rád, navštívil ho několikrát a byli to, dalo by se říct, přátelé. Když Ježíš uslyšel, že jeho přítel Lazar je vážně nemocný, neurychlil svou cestu za ním, a apoštolové byli asi překvapeni, proč za ním nejde hned. Marta, sestra Lazara, mu to dokonce vyčetla se slovy: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl nezemřel“.

Ježíš přichází ke hrobu svého zemřelého přítele a koná velký zázrak vzkříšení. V přítomnosti několika lidí Lazar vychází z hrobu živý a vrací se zpět k životu. Písmo svaté říká, že několik lidí uvěřilo v Krista, když uvidělo ten zázrak. Vzkříšení člověka, který byl už 4 dny v hrobě, to bylo opravdu něco, ale Ježíš chtěl myslím poukázat na ještě jeden problém. Několik lidí na světě žije, ale duševně jsou mrtví. Duše mají uzavřené a říkají: „Nechci znát Boha, nechci mu uvěřit“, jako kdyby byli v hrobě duchovním, jako Lazar.

Jméno Lazar se dá přeložit jako „*Bůh pomáhá*“. Dnes při prožívání 5. neděle postní, se několik lidí může cítit, jako kdyby byli v hrobě. Důvody mohou být různé: hřích, nemoc, strach, samota, deprese.

Příběh dnešního evangelia nám připomíná, že Pán Bůh nás tam nenechá. On přijde za tebou, jako za Lazarem a řekne: „Aleno, Tomáši, Gregore, Markéto, pojď ven!“